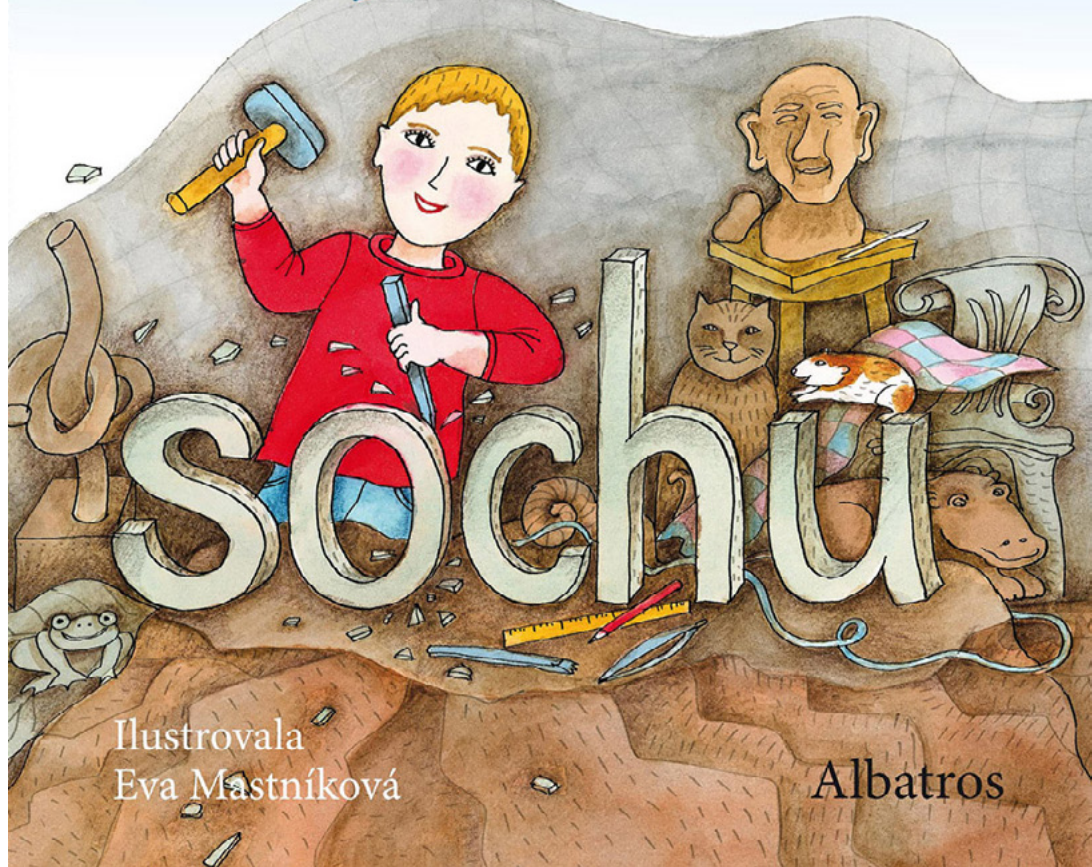

BLANKA ČAPKOVÁ

*Jak jsem si
udělal*

Ilustrovala
Eva Mastníková

Albatros

Jak jsem si udělal sochu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

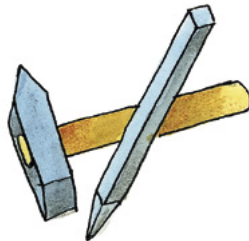
Blanka Čapková
Jak jsem si udělal sochu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Blanka Čapková

JAK JSEM SI UDĚLAL SOCHU

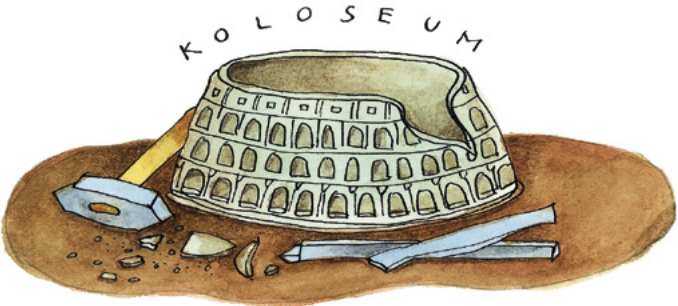
Blanka Čapková

*jak jsem si
udělal*

SOCHU

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

Udělám si sochu!

Jmenuji se Kuba, jsem čtvrták, mám ségru Alenku, která chodí do první třídy, a pana křečka s paní křečkovou. A potom maminku, tatínka, dědu a koně, o které se s Alčou dělíme. Kůň ani děda s námi nebydlí v pražském bytě, za nimi musíme kousek za Prahu.

Paní učitelka přišla s nápadem, že by naše třída mohla jet na takový zajímavý výlet do kamenické školy, kde by nás za pět dní naučili vytesat sochu z kamene. My jsme zatím dělali jenom zvířátka z mo-

delíny nebo hrnečky z hlíny, které se potom vypálily. Ale opravdovskou sochu jsme ještě nikdy nezkusili.

Vymyslel jsem okamžitě plán. Napadlo mě, že vytesám kamarádku Marcelku.

Mohla by pak zdobit třeba náměstí v městečku u dědy jako ta paní z kašny. Ta ale není vůbec oblečená. Když jsem byl menší, bylo

mi jí líto, že jí musí být zima. Jednou jsem dokonce vylezl na kašnu a oblékl té paní svoje pruhované tričko. Nešlo to úplně, protože v jedné ruce držela nějakou mísu a z té tekla voda do kašny. Rukáv byl moc úzký a nepodařilo se mi tu kamennou paní přesvědčit, aby na chvíli mísu položila. Dnes už vím, že té paní zima není a že to ani není sprosté. Děda mi vysvětlil, že je to umění. Stejně ale udělám Marcelku radši oblečenou.

PRVNÍ DEN

Jedeme autobusem – a proč Martin pozvracel paní učitelku

Ráno jsme odjízďeli už v sedm hodin. Měli jsme sraz na autobusovém nádraží. Paní učitelka, které s klukama říkáme Klára, protože se tak opravdu jmenuje, zajistila místenky.

Rodiče našťestí nezaspali a na nádraží mě doprovodili i s Alčou. Táta pak musel odjet do práce a máma s Alenkou se šly na chvíli projít po Praze, aby ségře bylo míň líto, že odjízďím. Trochu popotahovala, když jsem nastupoval do autobusu. Ráda by jela se mnou, ale to nešlo. Vysvětlil jsem jí, že budeme používat různé ostré nástroje, třeba taky krumpáče, a mohla by si ublížit. Mám ji moc rád, i když s námi nebydlí od narození. Alenka je totiž adoptovaná. Ze začátku s ní nebyla moc velká domluva, ale všechno dohonila, a teď jí to

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.